

внѣренее намѣстѣваны въ сердце то и мысли те Колѣ часто вываме принудвани да говориме и мые сами за насъ онова что е казалъ сватый Апостолъ Павелъ за себеси: „Виждѣ инъ законъ во удѣхъ моихъ, „противѣ воюющъ (кой то се бори.) Законѣ „ума моего, и паѣнающъ (кой то заплаѣ- „нѣва.) ма закономъ грѣховнымъ, сѣримъ „(кой то са находи.) во удѣсѣхъ моихъ (а).

Това е сичкото, что ни недопѣца да со отвѣтствѣваме на вола та на Премѣдраго и Всевлагдаго Бога, на таа вола, кол то показалъ онъ намъ въ наше то сѣзданіе и искупленіе: а презъ онова бываме подѣфрлани на вѣда и премеждіе (заради това), за да можеме да достигнеме (и да пріимеме) овѣщаніе то на вѣчно то блаженство.

Д.

Но овѣрни така вниманіе на оныхъ радости, (что са) въ блаженна та вѣчность, кои то никогда и сѣ ницо не премѣнкатсе: кое прави (ны) да се не боиме (мы) и отъ сама та смѣрть, но помыше да ѡ желаеме. Смѣрть та за това напредъ (понапредъ)

(а) Рим. гл. 3. ст. кѣ.